

staa. Derfor er det kommet til at staa paa et galt Sted, idet de har sat det i Tilknnytning til Ændringsforslag Nr. 22 til II., og saa kommer Ændringsforslag Nr. 26 til II., hvori der staaar — det første Ændringsforslag er nemlig sat ind i § 141 — „Denne Lov træder i Kraft den 1. Maj 1921. Bestemmelserne i foranstaaende § 141 dog først 2-Aarsdagen efter nærværende Lovs Stadfæstelse.“ Det er naturligvis ikke deres Mening, fordi de i § 141 i Overensstemmelse med Venstre har et Forslag om, at Regeringen i den ordinære Samling 1921—22 skal fremsætte et Lovforslag til en almindelig Revision af Tjenestemandslovens § 44. Det skulde naturligvis have været stillet nærmest efter Ændringsforslag Nr. 26 til II. Man kan sige, at Ordføreren skulde have været opmærksom paa det, men Ændringsforslaget blev først indgivet Kl. 4 — det har jeg nok Lov til at sige — i Mandags, hele Betænkningen skulde afleveres samme Aften, og det blev sat ind der efter Opfordring fra Forslagsstillerne. Som sagt, Venstre fastholder ganske afgjort sit Standpunkt her. Vi bliver vel overstemt i denne Sag her i Salen, men saa har vi jo Haab om, at der kan komme noget bedre ud af det andetsteds.

Overfor Pressebureauet har man indtaget forskellige Stillinger. De Konservative, som egentlig helst saa, at Pressebureauet skulde ligge udenfor Udenrigsministeriet, foreslaar, at det ikke skal være et Bureau, men en egen Afdeling med egen Chef direkte under Direktøren, hvorfor de stiller Ændringsforslaget under Nr. 6 til I., medens Venstre og Socialdemokraterne fastholder Forslaget, hvorefter Pressebureauet lægges ind under den politisk/handels/politiske Afdeling. De Radikale er for saa vidt enige med os i dette, men ifølge deres Standpunkt, at vi ikke skal have en Direktør, men to Departementer, lægger de det ind under det politisk/handelspolitiske Departement. De Konservative, de Radikale og Socialdemokraterne mener, at Bureauets Chef faar et for lille Repræsentationstillæg; ifølge Lovforslaget er der foreslaaet 2 000 Kr., og de foreslaar, at han skal have 4 000 Kr., altsaa lige saa meget som Direktøren i Udenrigsministeriet. Det er aldeles ikke muligt at sige, hvor meget der i denne Henseende skal til, men naar man fra Ministeriets Side mener at kunne komme ud af det med 2 000 Kr., har Venstre ikke fundet sig foranlediget til at gaa højere. Hvis de ikke kan slaa til, vil der altid

være Mulighed for, at han kan faa mere. Repræsentationsudgifternes Størrelse er jo i det hele taget en Skønssag. De Konservative mener, at han endogsaa burde have mere end 4 000 Kr. Det er muligt; jeg ved det ikke. De Konservative vil ikke have, at Presseattachéerne skal være Tjenestemænd. Det er ret umuligt, synes jeg, at gaa med til deres Forslag i den Henseende, for det kommer til at stride mod det, som er Grundtanken i hele Lovforslaget, nemlig en Fusion, det vil sige, at man skal kunne sende Tjenestemandene fra den indre Tjeneste til den ydre og omvendt. Der er jo i Pressebureauet eller, som det efter de Konservatives Forslag skal hedde, Presseafdelingen Tjenestemænd, Fuldmægtige, der skal kunne sendes ud i udenrigsk Tjeneste. De er Tjenestemænd og bliver ved at være Tjenestemænd, naar de sendes tilbage igen. Derfor har de Konservative ikke kunnet samle andre om dette Forslag end sig selv.

Saa er der Spørgsmaalet om en Raadgiver i Folkeret. De Konservative stiller et Ændringsforslag under Nr. 7 til I., hvorefter de ønsker, at Raadgiveren i Folkeret ikke skal være en Embedsmand under Udenrigsministeriet, men en Universitetsprofessor, en Jurist eller en Nationaløkonom, der har gjort Folkeret til sit Speciale. Han skal have 7 800 Kr. aarlig, dog skal den nuværende Indehaver af Stillingen have det, der er bestemt i Lovforslaget, 10 500 Kr. Det er meget uklart, hvorledes de tænker sig dette ordnet. Hvis det skal være en Universitetsprofessor, der skal forbinde Stillingen som saadan med at være Ministeriets Raadgiver i Folkeret, kan Sagen ikke afgøres ved denne Lov, men maa afgøres efter Forhandling med Undervisningsministeriet. I og for sig har jeg ogsaa en Gang tænkt mig, at det vilde være heldigt, om vi havde en Universitetsprofessor i Folkeret, som kunde bruges som Raadgiver for Udenrigsministeriet, men denne Raadgiver i Folkeret har tillige et Kontor. Han er ikke en Mand, om hvis Mening man kommer og spørger, men en Kontorchef, der har et Kontor under sig, og som har Fuldmægtig. Det er et stort Arbejde, han efterhaanden har faaet, og det vil utvivlsomt blive større, jo mere Folkeforbundet faar at betyde. Der er jo ogsaa paa Normeringslovforslaget, som er forelagt Tinget, stillet Forslag om en Fuldmægtig til ham. Hvis Ministeriet imidlertid en Gang skulde faa en Raadgiver i Folkeret, som ikke ønskede at komme ud i Tjenesten, vilde det maaske være heldigt,